

lampions, zou je nog voor me kunnen verschijnen als dezelfde Loekie van vijf en twintig jaar geleden.

Och, je blonde haar is verdonkerd en al even vergrijsd aan je slapen; je ooren zijn zoo groot geworden en zoo bloedeloos vergeeld; je lieve lach is verstard tot een bête grijns, je oogen zijn verzonken in grauwe kringen van kleine rimpels; je lippen zijn versmald, verdord en daarachter schemert goud en het doode porseleinwit van valsche tanden en de slanke lijnen van je lijfje zijn verstijfd tot hoekige magerheid.

Hoe zie je nu de wereld, Loekie?

Jij, kind, meisje, vrouw, die nimmer liefde kende!

Ik denk aan een appel, een schoone vrucht, die blozend hangt te wachten op plukkershanden en ik zie den driftigen plukker, die sterk is en jong en ik zie zijn witte tanden gretig bijten in het lokkende rood en ik zie zijn roode lippen begeerig zuigen bij de sappige beten.

En ik denk aan een appel, een schoone vrucht, die blozend hangt te wachten op plukkershanden.

En ze wordt geplukt met teere zorg en voorzichtig weggebracht, daarheen, waar geen zonze verder koestert en waar ze wachten moet tot de winter zal gekomen zijn.

Geen witte tanden bijten in haar blozend vleesch, geen roode lippen zuigen dorstig naar haar sappen. Ze wordt verzorgd en bewaakt, maar de blos vergrauwet en in vale rimpeling gaat de begeerlijkheid verloren.

Dan eindelijk....

Och Loekie, het is zoo wreed onoogelijk die dorre verrimpeling van wat eenmaal schoon was en begeerlijk.

De danszaal, de avenue, het strand en de zee, dat is alles gebleven en ook nu liggen er in de zandkuilen de lachende en stoeiende knapen en meisjes en ze hebben hun kleine leed en hun kleine vreugde als wij,

en de kinderen van rooie Greetje en lange Lotje en mijn kinderen, die doen, gelijk wij plachten te doen in onze dagen.

Maar Greetje en Lotje en ik en de anderen, die hebben het leven verkend, wij weten van veel leelijke en mooie dingen, wij begrijpen een groot verdriet en een groote vreugde, we behielden wat van beiden, maar van de vreugde het meest en daarom lachen we, al is het soms met wat weemoed, bij het terugzien van al die oude dingen, die herboren werden en altijd weer opnieuw zullen terugkeeren, ook later, veel later, als jij en ik en de herinnering aan ons allen vervluchtigd is in de onzichtbare ether van het eeuwige.

De danszaal, de avenue, het strand en de zee, die bleven en veranderden niet.

Mijn god, maar jij, Loekie, ben jij hier ook gebleven?

Ik gruw van je!

Waarom bleef jij hier? Waarom waar jij hier nog rond en moet ik jou telkens voor mijn geestesoog zien, als een fade, verlepte, geurlooze bloem in dezen frisschen bloeienden tuin mijner herinneringen?

Waarom verdwijn je niet? Wie heeft er nog vreugde aan jouw verschijning?

Och Loekie, wat ben ik daar hard en zelfzuchtig.

Jij arme, zou je nu wel eens schreien als je kinderen ziet flirten op het strand of als je felle jalouzie bespeurt bij die meisjes of knapen of als je bloemen ziet toewerpen en vertrappen of den lach hoort en de blijde uitgelatenheid der verzoening?

Loekie, Loekie, zou er dan nu iets in je komen, dat je keel dichtknijpt van stil, stil gedragen leed, van schrijnend heimwee naar 't voorbije?

Je bent langs me gegaan en voor alles houd ik vast de wreede onoogelijkheid van je verwording.

Loekie, arme Loekie, mijn deernis met je is zoo groot.

Maar ik hoop je nimmer weer te zien!